

Des visages souriants et des cœurs reconnaissants

Par Carlos A. Godoy
des soixante-dix

Mosolygó arcok és hálás szívek

Carlos A. Godoy elder
a Hetvenektől

Conférence générale d'octobre 2025

La grandeur de nos saints en Afrique devient encore plus évidente lorsqu'ils font face aux difficultés de la vie et aux exigences d'une Église grandissante.

Il y a un peu plus d'un an, j'ai été relevé de mon appel dans la présidence des soixante-dix, un changement qui a été annoncé ici, lors de la conférence générale. Parce que mon nom a été prononcé peu de temps après celui des Autorités générales émérites, beaucoup ont supposé que ma période de service était également achevée. Après la conférence, j'ai reçu de nombreux messages de gratitude et de bons vœux pour la prochaine étape de ma vie. Certaines personnes m'ont même proposé d'acheter ma maison au nord de Salt Lake. C'était agréable de voir que j'allais manquer à certains et aussi de savoir que nous n'aurons pas de mal à vendre notre maison lorsque mon service prendra fin. Mais je n'en suis pas encore là.

Ma nouvelle affectation nous a conduits, Monica et moi, sur le beau continent africain, où l'Église est florissante. C'est une bénédiction que de servir parmi les saints fidèles de l'interrégion du Sud de l'Afrique et d'être témoin de l'amour du Seigneur pour eux. Il est inspirant de voir des familles intergénérationnelles de tous horizons, notamment de nombreux membres de l'Église prospères et instruits, consacrer leur temps et leurs talents à servir autrui.

En même temps, compte tenu de la démographie de cette région, de nombreuses personnes aux moyens modestes se joignent à l'Église et voient leur vie transformée grâce aux bénédictions du paiement fidèle de la dîme, et aux possibilités d'études qu'offre l'Église. Des programmes

Az afrikai szentjeink nagysága még nyilvánvalóbbá válik, amint szembesülnek az élet kihívásaival és a növekvő egyház elvárásaival.

Alig több mint egy éve mentettek fel a Hetvenek Elnökségében betöltött megbízásomból, mely változást itt, az általános konferencián jelentették be. Mivel a nevemet közvetlenül a nyugalmazott státuszt kapott általános felhatalmazottak nevei előtt olvasták fel, sokan azt feltételezték, hogy én is befejezem a szolgálatomat. A konferenciát követően számos, hálát és jókívánságokat tartalmazó üzenet kaptam az életem következő szakaszára. Páran még azt is felajánlották, hogy megveszik a North Salt Lake-i házamat. Jó volt látni, hogy hiányoznék, valamint tudni, hogy nem okoz majd gondot az otthonunk eladása, ha majd végeztem. De még nem tartok ott.

A következő megbízásom a feleségemmel, Monicával Afrikába vitt minket, ahol virágzik az egyház. Áldás az Afrika Déli Terület hithű szentjei között szolgálni, és látni az Úr irántuk táplált szeretetét. Lelkesítő látni a különféle háttérű, többnemzedékes családokat – köztük megannyi sikeres és jól képzett egyháztagot –, akik mások szolgálatának szentelik az idejüket és a tehetségeiket.

Ugyanakkor a térség népességszerkezetéből adódóan számos szerény jövedelmű ember csatlakozik az egyházhoz, és alakítja át az életét a hithű tizedfizetés áldásai, valamint az egyház által kínált oktatási lehetőségeken keresztül. Az olyan programok, mint a Succeed in School [Tanulmá-

tels que « Réussir ses études », « EnglishConnect », « BYU-Pathway Worldwide » et le fonds perpétuel d'études sont une bénédiction pour de nombreuses personnes, en particulier la génération montante.

James E. Faust a déclaré un jour : « On dit que notre Église fait peu de convertis parmi les grands de ce monde, mais qu'elle rend grands les gens ordinaires. »

La grandeur de nos saints en Afrique devient encore plus évidente lorsqu'ils font face aux difficultés de la vie et aux exigences d'une Église grandissante. Ils les abordent toujours avec une attitude positive. Ils démontrent bien le célèbre enseignement de Russell M. Nelson :

« La joie que nous ressentons dépend peu de notre situation, mais entièrement de l'orientation de notre vie.

« Lorsqu'elle est centrée sur le plan du salut de Dieu et sur Jésus-Christ [...] et son Évangile, nous pouvons connaître la joie, quoi qu'il arrive, ou n'arrive pas, dans notre vie. »

Ils restent joyeux malgré leurs difficultés. Ils ont appris que notre relation avec le Sauveur nous permet d'aborder les difficultés le visage souriant et le cœur reconnaissant.

Je vais vous raconter certaines de mes expériences avec ces saints fidèles qui illustrent ce principe, en commençant par le Mozambique.

Au Mozambique

Il y a quelques mois, j'ai présidé une conférence pour un pieu organisé il y a à peine un an et qui comptait déjà dix unités. Plus de 2 000 personnes remplissaient la petite église et on avait installé trois tentes à l'extérieur. Le président de pieu a trente et un ans, sa femme en a vingt-six et ils ont deux jeunes enfants. Il dirige sans se plaindre, avec un visage souriant et un cœur reconnaissant, ce pieu en pleine croissance dont les membres rencontrent de nombreuses difficultés.

Lors d'un entretien avec le patriarche, j'ai appris que sa femme était gravement malade et qu'il avait du mal à s'occuper d'elle. Après en avoir parlé avec le président de pieu, nous lui avons donné une bénédiction de la prêtrise. J'ai demandé au patriarche combien de bénédictions patriarcales il donnait en moyenne.

Il a dit : « Huit à dix. »

nyi sikeresség], az EnglishConnect, a BYU-Pathway Worldwide, valamint az Állandó Oktatási Alap rengeteg életet áldanak meg, különösen a felnövekvő nemzedékét.

James E. Faust elnök egyszer kijelentette, hogy „azt mondják, ez az egyház nem feltétlenül a nagy embereket vonzza, inkább gyakrabban teszi a hétköznapi embereket naggyá”.

Az afrikai szentjeink nagysága még nyilvánvalóbbá válik, amint szembesülnek az élet kihívásaival és a növekvő egyház elvárásaival. Mindig derülátó a hozzáállásuk. Jól megtestesítik Russell M. Nelson elnök híressé vált tanítását:

„[A]z örömnél, melyet érzünk, nem sok köze van az életünkben fennálló körülményekhez, ahhoz viszont igen, hogy az életünk során mire összpontosítjuk a figyelmünket.

Amikor életünket Isten szabadítástervére összpontosítjuk..., valamint Jézus Krisztusra és az Ő evangéliumára, akkor örömet érezhetünk, függetlenül attól, hogy mi történik – vagy mi nem történik – az életünkben.”

Ezek az emberek a kihívásaik dacára is örömelelnek. Megtanulták, hogy a Szabadítóval való kapcsolatunk képessé tesz minket arra, hogy mosolygó arccal és hálás szívvel álljunk hozzá a nehézségekhez.

Hadd osszam meg pár olyan élményemet e hithű szentekkel kapcsolatban, amelyek jól szemléltetik ezt a tantételt – Mozambikkal kezdem.

Mozambik

Néhány hónappal ezelőtt egy alig egy éve megalakult cövek konferenciáján elnököltem, amelynek addigra már tíz egysége volt. Több mint 2000 ember töltötte meg a kis kápolnát, illetve a kint felállított három sátrat. A cövekelnök 31 éves, a felesége 26, és két kisgyermekük van. Panaszkodás nélkül vezeti ezt a növekvő és kihívásokkal teli cövet – csakis mosolygó arccal és hálás szívvel.

A pátriárkával tartott interjúmon megtudtam, hogy a felesége komoly beteg, és ő csak küzdelmek árán tud gondoskodni róla. Miután felhoztam ezt az ügyet a cövekelnöknek, adtunk a pátriárka feleségének egy papsági áldást. Megkérdeztem a pátriárkát, hogy átlagosan hány pátriárkai áldást ad.

„Nyolc-tíz” – felelte.

J'ai demandé : « Par mois ? »

Il m'a répondu : « Par semaine ! » Je lui ai dit qu'il n'était pas sage d'en faire autant par semaine.

Il a dit : « Frère Godoy, les gens continuent de venir chaque semaine, y compris de nouveaux membres et de nombreux jeunes. » Encore une fois, pas de plaintes, seulement un visage souriant et un cœur reconnaissant.

Après la session du samedi soir de la conférence de pieu, alors que je me rendais à l'hôtel, j'ai remarqué que des gens achetaient de la nourriture le long de la route, tard le soir. J'ai demandé à mon chauffeur pourquoi ils achetaient de la nourriture après la tombée de la nuit, plutôt que d'en acheter pendant la journée. Il a répondu qu'ils travaillaient pendant la journée afin d'avoir l'argent nécessaire pour acheter de la nourriture le soir.

J'ai dit : « Oh, ils ont travaillé aujourd'hui pour manger demain. »

Mais il m'a corrigé : « Non, ils ont travaillé pendant la journée pour manger ce soir. » J'avais espéré que nos membres étaient dans une meilleure situation, mais il m'a confirmé que beaucoup d'entre eux rencontraient des difficultés similaires dans cette partie du pays. Le lendemain matin, lors de notre session du dimanche, en ayant pris conscience de leur situation, j'ai été encore davantage ému par leur visage souriant et leur cœur reconnaissant.

En Zambie

En allant à la réunion du dimanche, le président de pieu et moi avons vu un couple marcher le long de la route avec un bébé et deux enfants en bas âge. Nous nous sommes arrêtés pour leur proposer de les emmener. Ils étaient surpris et ravis. Quand j'ai demandé quelle distance ils devaient parcourir à pied pour se rendre à l'église, le père m'a répondu que cela prenait de quarante-cinq minutes à une heure, selon le rythme des enfants. Ils faisaient ce trajet aller-retour, chaque dimanche, sans se plaindre, mais avec un visage souriant et un cœur reconnaissant.

Au Malawi

Un dimanche, avant une conférence de pieu, j'ai rendu visite à deux branches qui tenaient leurs réunions dans des écoles publiques. J'ai été surpris par l'humble état des bâtiments, dans lesquels il manquait même certaines des

„Havonta?” – kérdeztem vissza.

„Hetente!” – vágta rá. Útmutatást adtam neki, miszerint nem bölcs dolog ilyen sok áldást adni egy hétvégén.

„Godoy elder! – válaszolta. – Minden héten egyre csak jönnek, új egyháztagok és rengeteg fiatal is.” Megint csak semmi panasz, csakis mosolygó arc és hálás szív.

A cövekkonferencia szombat esti ülése után, ahogy a szállodámba tartottam, észrevettem, hogy az emberek késő éjjel ennivalót vásárolnak az út mentén. Megkérdeztem a sofőrömet, hogy miért ilyen sötétben teszik, és miért nem napközben. Azt felelte, napközben dolgoznak, hogy legyen pénzük később vásárolni.

„Ó, tehát azért dolgoztak ma, hogy holnap ehessenek!” – mondtam.

De ő kijavított: „Nem, hanem azért dolgoztak napközben, hogy legyen mit enniük ma este.” Abban reménykedtem, hogy az egyháztagjaink jobb helyzetben vannak, de ő megerősítette, hogy az országnak azon a részén sokan küzdenek hasonló kihívásokkal. Másnap reggel, a vasárnapi ülésünkön, a körülményeikről frissen szerzett tudás birtokában, még jobban megindított a mosolygó arcuk és a hálás szívük.

Zambia

Egy vasárnapi gyűlésre tartva a cövekelnőkkel felfigyeltünk egy házaspárra, akik az út szélén mentek egy csecsemővel és két kisgyermekkel. Megálltunk, és felajánlottuk, hogy elvisszük őket. Meglepődtek és nagyon örültek. Amikor megkérdeztem tőlük, hogy mennyit kell gyalogolniuk a kápolnáig, az apa azt felelte, hogy 45-60 percet, attól függően, hogy mennyire gyorsak a gyermekek. Minden vasárnap megtették ezt az utat oda-vissza, panaszkodás nélkül – csakis mosolygó arccal és hálás szívvel.

Malawi

Egy cövekkonferencia előtti vasárnapon ellátogattam két gyülekezetbe, amelyek állami iskolákat használtak gyülekezeti házként. Ledöbentettek az egyszerű és szerény körülmények az épületekben, amelyek még az alapvető működési

commodités de base. Lorsque j'y ai rencontré quelques membres, j'étais prêt à m'excuser pour les conditions inadéquates de leur lieu de culte, mais ils étaient heureux d'avoir un endroit près de chez eux pour se rassembler, évitant ainsi de longues heures de marches. Encore une fois, il n'y avait pas de plaintes, seulement des visages souriants et des cœurs reconnaissants.

Au Zimbabwe

Le lendemain du samedi où nous avons eu une réunion de formation des dirigeants, le président de pieu m'a emmené aux réunions dominicales qui se tenaient dans une maison louée. Il y avait 240 personnes présentes. Puis l'évêque a présenté les dix nouveaux membres baptisés cette semaine-là. L'assemblée était répartie dans deux petites salles, avec quelques membres assis à l'extérieur du bâtiment, assistant à la réunion par les fenêtres et les portes. Encore une fois, il n'y avait pas de plaintes, seulement des visages souriants et des cœurs reconnaissants.

Au Lesotho

J'ai visité ce beau petit pays, aussi connu sous le nom de « royaume des montagnes », pour superviser la transition d'un district de l'Église vers le statut de pieu. Après les réunions du samedi, j'ai assisté aux réunions dominicales dans l'une de leurs branches, dans une maison louée. La salle de Sainte-Cène était pleine à craquer et beaucoup de gens se tenaient devant la porte pour participer à la réunion. J'ai dit au président de branche qu'il avait besoin d'une maison plus grande. À ma grande surprise, il m'a informé qu'il ne s'agissait que de la moitié des membres de son unité. L'autre moitié prendrait part à une deuxième réunion de Sainte-Cène après la deuxième heure. Encore une fois, il n'y avait pas de plaintes, seulement des visages souriants et des cœurs reconnaissants.

Je suis retourné au Lesotho plus tard quand un accident de la route mortel a touché plusieurs de nos jeunes, comme l'a déjà mentionné frère Christofferson. Quand j'ai rendu visite aux familles et aux dirigeants, je m'attendais à une atmosphère morose. Au lieu de cela, j'ai rencontré des saints forts et résilients qui faisaient face à la situation d'une manière édifiante et inspirante.

Sur cette photo, Mpho Anicia Nku, 14 ans,

feltételek némelyikének is híján voltak. Amikor találkoztam ott pár egyházztaggal, épp készültem elnézést kérni tőlük a gyülekezeti házuk nem éppen megfelelő körülményei miatt, ők azonban örültek, hogy van hol egybegyűlniük a közelben, ahova nem kell hosszasan elgyalogolniuk. Megint csak semmi panasz – csakis mosolygó arcok és hálás szívek.

Zimbabwe

Egy szombati vezetőségi képzést követően a cövekelnök elvitt a vasárnapi gyűlésekre, amelyeket egy bérleményben tartottak. 240 ember volt jelen. Ezután a püspök bemutatott 10 új egyháztagot, akik azon a héten keresztkedtek meg. Az egyházközösség két kisebb helyiséget töltött meg, pár egyháztag pedig az épületen kívül foglalt helyet; ők az ablakokon és ajtókon keresztül figyelték a gyűlést. Nem volt panasz – csakis mosolygó arcok és hálás szívek.

Lesotho

Azért látogattam el ebbe az apró országba, melyet „hegyi királyság” néven is ismernek, hogy lássam, amint az egyház egyik kerülete felkészül arra, hogy cövek legyen belőle. Egy gyűlésekkel teli szombati napot követően az egyik gyülekezetükben vettem részt a vasárnapi gyűléseken, amelyeket egy bérleményben tartottak. Az úrvacsorai helyiség zsúfolásig megtelt, még az ajtón kívül is álltak emberek. Megemlítettem a gyülekezeti elnöknek, hogy egy nagyobb épületre lenne szüksége. Meglepetésemre arról tájékoztatott, hogy ez csak az egyháztagok fele. A másik fele egy későbbi úrvacsorai gyűlésen vesz majd részt a második órát követően. Megint csak nem volt panasz – csakis mosolygó arcok és hálás szívek.

Később visszatértem Lesothóba egy halálos kimenetelű közlekedési baleset miatt, amely jó pár fiatalunkat is érintette, és amelyről D. Todd Christofferson elder korábban már említést tett. Amikor ellátogattam a családokhoz és a vezetőkhöz, komor hangulatra számítottam. Ehelyett azonban erős és rendíthetetlen szentekkel találkoztam, akik felemelő és biztató módon küzdöttek meg a helyzettel.

Mpho Aniciah Nku, a baleset 14 éves túlélője

qui a survécu à l'accident, illustre bien cela quand elle dit : « Faites confiance à Jésus et tournez-vous toujours vers lui, parce que, grâce à lui, vous trouverez la paix et il vous aidera tout au long du chemin vers la guérison. »

Ce ne sont là que quelques exemples de leur attitude positive, parce qu'ils placent l'Évangile de Jésus-Christ au centre de leur vie. Ils savent où trouver de l'aide et de l'espoir.

Le pouvoir de guérison du Sauveur

Pourquoi le Sauveur peut-il nous secourir, quelles que soient les situations de notre vie ? La réponse à cette question se trouve dans les Écritures :

« Et il ira, subissant des souffrances, et des afflictions, et des tentations de toute espèce. [...] »

« Et il prendra sur lui [les] infirmités [de son peuple], afin que ses entrailles soient remplies de miséricorde [...] afin qu'il sache [...] comment secourir son peuple selon ses infirmités. »

Comme frère Bednar l'a enseigné, il n'y a pas de douleur, d'angoisse ou de faiblesse physique que le Sauveur ne connaisse pas. « Dans un moment de faiblesse, vous et moi pouvons nous écrier : 'Personne ne comprend [ce que je suis en train de vivre]. [...] ' Peut-être, en effet, qu'aucun être humain ne comprend. Mais le Fils de Dieu sait et comprend parfaitement. » Et pourquoi ? Parce qu'il a « ressenti et porté nos fardeaux bien avant nous ».

Je conclus en témoignant des paroles du Christ rapportées dans Matthieu 11 :

« Venez à moi, vous tous qui êtes fatigués et chargés, et je vous donnerai du repos.

« Prenez mon joug sur vous et recevez mes instructions, car je suis doux et humble de cœur ; et vous trouverez du repos pour vos âmes.

« Car mon joug est doux et mon fardeau léger. »

Tout comme ces saints d'Afrique, je sais que cette promesse est vraie. Elle est vraie là-bas, et elle est vraie partout. J'en témoigne au nom de Jésus-Christ. Amen.

látható ezen a képen, aki kiválóan jellemezte ezt a saját szavaival: „Bízzatok Jézusban és mindig tekintsetek Őrá, mert Rajta keresztül békére lelték, és Ő segíteni fog nektek a gyógyulás folyamatában.”

Ez csak néhány példa arra, amikor a tanúi lehetünk a derűlátó hozzáállásuknak, mivel ők Jézus Krisztus evangéliumára összpontosítják az életüket. Tudják, hol találnak segítséget és reményt.

A Szabadító gyógyító hatalma

Miért képes a Szabadító megerősíteni őket és minket is bármilyen élethelyzetben? A válasz megtalálható a szentírásokban:

„És ő megy, mindenféle fájdalmat és megpróbáltatást és kísértést szenvedve el;

...és magára veszi a gyengeségeiket, hogy bensőjét irgalom tölthesse el..., hogy...tudhassa, hogyan segítse meg népét a gyengeségeik szerint.”

Ahogy azt David A. Bednar elder tanítótá, nincs olyan általunk meg tapasztalható testi fájdalom, gyötrelem vagy gyengeség, amelyet a Szabadító ne ismerne. „Talán egy gyenge pillanatunkban ti és én így kiáltunk fel: »Senki nem érti, [min megyek keresztül].« Talán senki nem is tudja – az emberek közül. Azonban Isten Fia tökéletesen tud[ja] és ért[i]”. És miért? Mert „Ő már jóval előttünk érezte és viselte a terheinket”.

Krisztusnak a Máté 11-ben található szavairól szóló bizonyossággal zárom a beszédemet.

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terem könnyű.”

Az afrikai szentekhez hasonlóan én is tudom, hogy ez az ígélet igaz. Igaz ott, és igaz mindenhol. Erről tanúskodom Jézus Krisztus nevében, ámen.